

Preken 9. juni 2013

3. s i treenighet

Kapellan Elisabeth Lund

Vi har allerede hørt denne søndagens prekentekest. Før dåpen. Fordi den alltid leses i forbindelse med barnedåp. Men hør etter en gang til.

Det står skrevet hos evangelisten Markus i det 10. kapittel:

De bar små barn til ham for at han skulle røre ved dem, men disiplene viste dem bort. Da Jesus så det, ble han sint og sa til dem:

«La de små barna komme til meg, og hindre dem ikke! For Guds rike tilhører slike som dem. Sannelig, jeg sier dere: Den som ikke tar imot Guds rike slik som et lite barn, skal ikke komme inn i det.»

Og han tok dem inn til seg, la hendene på dem og velsignet dem.

Slik lyder Herrens ord

Hva er det med disse barna?

En liten flokk med foreldre kommer bærende på barna sine. Små barn som sover, skriker, ser seg forundra rundt. Foreldrene vil at Jesus skal røre ved dem. De vil gi barna sine del i det Jesus kommer med. De vil bli berørt.

Men barn kan jo være nokså forstyrrende når vi voksne holder på med noe viktig. Disiplene gjorde bare jobben sin. De hadde nok et ekstra ansvar for å ordne køen av alle som ville komme nær Jesus. Og barn ble ikke satt så høyt i det samfunnet de levde i. Det var en pågående diskusjon på den tida om hvor gamle barna måtte være for å bli regna som fullverdige mennesker.

Så når så mange mennesker ville høre på Jesus og lære av ham, var det selvfølgelig ikke hverken tid eller plass til disse barna som var så små at de måtte bæres fram av foreldrene sine.

Så disiplene ville vise dem bort.

De trodde de gjorde det rette, det som var forventa, så jeg tror nok de skvatt litt når Jesus ble sinna.

Jeg liker at Jesus blir sinna. Særlig akkurat i denne fortellingen. For det kan bli så idyllisk. Jesus blir sinna, for dette er alvorlig. Barna er viktige.

Jesus tar tydelig stilling i debatten om barna var fullverdige mennesker, han tar dem imot og forsvarer, som vanlig, de svakeste.

Og så benytter han også anledningen til å få fram et viktig poeng. "Den som ikke tar imot Guds rike slik som et lite barn, skal ikke komme inn i det".

Han både løfter barnas status ved å holde dem fram som forbilder for oss voksne, og han finner enda en måte å forklare hva som skal til for å komme inn i Guds rike.

For det lurur folk på. Hva skal til for å være sammen med Gud, for å få evig liv, for å bli frelst?

Det har mennesker grubla på i årtusener, og alle religioner har sine svar. Noen må gjøre det ene og noen må gjøre det andre, men lista ligger høyt hos de fleste.

Jesus, disiplene hans og de fleste han møtte mens han var på jorda, var jøder. De måtte holde loven for å komme til Gud. Og det var mange lover. Ikke bare de ti bud.

Et eksempel på en som holder loven, finner vi rett etter prekenteksten i

Markusevangeliet. Der står historien om den rike mannen.

Etter at Jesus har velsigna barna, kommer denne mannen løpende og spør hva han skal gjøre for å få evig liv. Han fortalte at han hadde holdt hele loven fra han var ung, men Jesus sa at han mangla en ting: "Gå bort og selg alt du eier og gi det til de fattige. Kom så og følg meg".

Da gikk mannen bedrøvet bort, for han eide mye, står det. Og Jesus forklarer disiplene sine at det er vanskeligere for en rik mann å komme inn i himmelen, enn for en kamel å gå gjennom et nåløye. Disiplene blir helt satt ut, og lurur på hvem som da kan bli frelst.

Jesus sier: "For mennesker er det **umulig**, men ikke for Gud. Alt er mulig for Gud".

Det er bare Gud som frelser. Vi kan ikke frelse oss selv.

Det er noe av det samme han sier når foreldrene kommer med barna sine:

"Den som ikke **tar imot** Guds rike slik som et lite barn, skal ikke komme inn i det".

Hva betyr det egentlig å ta imot som et barn? Hva er det egentlig med disse barna?

Jeg funderte på det på fredag, mens jeg forberedte denne prekenen. Så skulle vi spise middag. Det var bare den yngste datteren min på snart 6 år, hennes jevngamle kamerat og jeg som var hjemme.

Ekspertpanel, tenkte jeg.

Så fortalte jeg dem om teksten, og spurte hva de trodde at Jesus mente med det han sa. De diskuterte ganske lenge fram og tilbake, seg imellom. Så fant de løsningen som selvfølgelig var helt konkret. Jeg måtte bli liten. Jeg måtte sette meg ned på rompa på gulvet, og de måtte stå på stolene. Så satt jeg der da, og jeg følte meg faktisk ganske liten og sårbar mens jeg så opp på disse 6-åringene som raget over meg. Men jeg tror datteren min skjønte det, for det varte ikke lenge før hun hoppa ned, slo armene sine rundt meg og gav meg en suss.

Barn er små og sårbare, for de er så åpne. De er avhengige av at de møter omsorg fra menneskene rundt seg. De trenger at noen kommer og gir dem en klem og en suss. Vi trenger også at noen kommer og gir oss en suss.

Jeg tenker at å bli som barn, handler om den åpenheten for å ta imot, og det handler om å ha tillit til at noen viser omsorg for en.

Å tro på Gud betyr å ha tillit til ham, å stole på ham, å legge livet vårt i hans hender.

Tillit.

Forfatteren Graham Greene har sagt:

"Det er umulig å gå gjennom livet uten tillit. For uten tillit er vi innestengt i den aller verste fengselscelle, nemlig i oss selv."

Uten tillit blir vi helt isolerte. Vi må våge å ha tillit til andre.

Per Fugelli, som er lege og professor i sosialmedisin, har skrevet en artikkel der han fortolker hva tillit er. Han kaller tilliten for helsetjenestens "Gudestoff", det prinsippet som holder pasienter og behandlere sammen.

Og han definerer tillit som menneskets følelse av at andres godhet, ærlighet og dyktighet er å stole på. Tillit medfører ofte en overføring av makt til en person eller et system, makt til å handle på mine vegne, til mitt beste.

Tillit er noe som binder oss mennesker sammen, og det er noe som binder Gud og mennesker sammen. Det er litt fint at det er et ord som staves likt framlengs og baklengs. Det går liksom begge veier, det er noe som skjer mellom oss.

Barn har mye tillit. De er forbilder for oss. Men det er sårbart. Vi risikerer å bli svikta. Noen har opplevd det altfor ofte, men vi inviteres til å stadig få tro at Gud er der for oss. At han elsker oss, og vil bære oss når det trengs. Det går an å, sakte men sikkert, stole mer og mer på det.

Jeg tror Gud ser hvor hver enkelt av oss er, og at Han venter tålmodig på når vi er klare til å ta et nytt skritt i tillit til ham. Når vi leser om Jesus i Bibelen, ser vi hvordan han møter hvert og ett menneske ganske så forskjellig. Noen er han veldig mild mot, som de barna han tar imot i dagens tekst, andre møter han med utfordrende eller til og med krasse ord. Som den rike mannen. Fordi de alle er forskjellige og er på ulike steder i livet. Sånn møter Jesus oss også. Han ser hele bildet.

Men en ting er felles for alle: vi kan ikke gjøre oss fortjent til å få være hos Gud. Vi kan bare ta imot den plassen vi alle har hos ham. Gratis.

Vi fikk se et utrolig vakkert lite tog her i kirka i sta. Foreldre som bar barna sine til Jesus. Vi voksne trenger også av og til å bli båret, at noen hjelper oss til Jesus så han kan røre ved oss.

Jesus tok de barna som ble båret til ham inn til seg og velsignet dem. Det greske ordet som er oversatt med å ta inn til seg, betyr å omfavne eller å ta i armene sine. Det er ingen formell velsignelse han gir dem. Det er en velsignelse med virkelig omsorg og varme. Kanskje han gav dem en suss også.

Det gode budskapet til oss er at vi har en Gud som vil at vi skal gi opp, at vi skal slutte å streve sånn, at vi skal legge oss i Guds hender og ha tillit til at han bærer.

" Og han tok dem inn til seg, la hendene på dem og velsignet dem".

Amen